

Sygn. akt V CSK 206/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa Gminy Jaworzno

przeciwko J. M.

o nakazanie i zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 października 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 9 października 2014 r., sygn. akt I ACa 352/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398<sup>4</sup> § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, niepubl.). Dla skutecznego natomiast powołania się na przesłankę z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 3 k.p.c. konieczne jest wskazanie przez skarżącego okoliczności uzasadniających twierdzenie o zaistnieniu jednej z podstaw nieważności postępowania określonych w art. 379 pkt 1 - 6 k.p.c.

Niezasadne jest twierdzenie skarżącego, że zarówno przed Sądem pierwszej, jak i drugiej instancji zachodzi nieważność postępowania określona w art. 379 pkt 2 k.p.c. wskutek naruszenia art. 199 § 1 pkt 3 k.p.c. z uwagi na brak zdolności sądowej strony powodowej oznaczonej jako Gmina Jaworzno, podczas gdy osobowość prawną ma jedynie Gmina Miasto Jaworzno. Powódka jest miastem na prawach powiatu, a więc, jak to prawidłowo wywiódł Sąd drugiej instancji, jest gminą, która posiada osobowość prawną (art. 92 ust. 2 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym, j.t. Dz. U. z 2013 r., poz. 595, art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 28 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, j.t. z 2013 r., poz. 594). Miasto na prawach powiatu nie jest podmiotem odrębnym od gminy i nie

posiada odrębnej osobowości prawnej – jest po prostu gminą, której przyznano uprawnienia powiatu. Kwestia nazewnictwa nie ma żadnego wpływu na zdolność sądową powódki.

Istnienie zagadnienia prawnego skarżący upatruje w problemie, czy naruszenie dobra osobistego osoby prawnej jest jednoczesnym naruszeniem dóbr osobistych, będących jej organami. Nie wykazał jednak, że ma ono charakter zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. a więc, że ma ono poważny, uniwersalny i istotny charakter, wywołuje zasadnicze kontrowersje lub rozbieżne oceny prawne i nie zostało dotychczas rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy, a ich rozstrzygnięcie jest konieczne zarówno dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, jak i przyczyni się do rozwoju judykatury. W kwestiach opisanych przez skarżącego Sąd Najwyższy wypowiadał się już wielokrotnie i zajął stanowisko, że po pierwsze ocena, czy naruszenie dobra osobistego organu osoby prawnej lub całości jej substratu osobowego jest naruszeniem dobra tej osoby prawnej zależy od konkretnych okoliczności sprawy, a po drugie działania osób, które jako organ osoby prawnej je podejmują w ramach piastowanej funkcji, przypisywane są tej osobie prawnej, co w razie zarzutu nieprawdziwych i niekorzystnych działań, może naruszać dobra osobiste osoby prawnej (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2007 r., II CSK 392/06, OSP z 2009 r., nr 5, poz. 55, z dnia 18 lipca 2008 r., II CSK 111/08, z dnia 3 grudnia 2010 r., I PK 120/10 – nie publ.). Zważywszy na motywy Sądu Apelacyjnego, treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi prezentującego również wyjęte z kontekstu lub odnoszące się do innego stanu faktycznego fragmenty orzeczeń Sądu Najwyższego, brak jest podstaw do przyjęcia, że skarżący skutecznie wykazał wskazaną przesłankę.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego nie orzeczono, bowiem wniosek powódki o ich zasądzenie nie dotyczy etapu przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.